

Wat zouden we zónder u moeten beginnen...?

Het NHG heeft als vereniging zijn leden hard nodig. Niet alleen – zoals bij alle andere verenigingen – omdat contributiegelden de diverse activiteiten mogelijk maken, maar vooral omdat de persoonlijke inzet van vele leden ervoor zorgt dat de Nederlandse huisarts kan beschikken over voor het vak belangrijke producten. In werkgroepen en commissies bundelen zij hun krachten – vaak onbezoldigd en in hun vrije tijd – om de huisartsgeneeskunde in ons land op een nog hoger plan te tillen. Deze actieve betrokkenheid van leden is letterlijk de bestaanskracht van het NHG en van groot belang voor de beroepsgroep. Sommige leden zetten zich incidenteel in; anderen doen dat jarenlang en bij uiteenlopende activiteiten. Het gaat om jaarlijks honderden huisartsen die op deze manier hun stempel drukken op de wetenschappelijk onderbouwde uitoefening van het vak.

Slechts bij uitzondering worden leden gelauwerd voor hun inzet. Daarvoor kent het NHG twee verschillende onderscheidingen. De eerste is de NHG-speld, die met enige regelmaat wordt opgespeld bij huisartsen die een bijzondere bijdrage hebben geleverd aan het werk van het genootschap. Een nog hogere onderscheiding is het lidmaatschap van verdienste: slechts vijftien leden is ooit deze eer te beurt gevallen. Tijdens de jubileumevenementen eind vorig jaar zijn Siep Thomas en Theo Voorn benoemd tot lid van verdienste. Elders in dit nummer leest u waarom zij op deze manier in het zonnetje zijn gezet. Het toont de waardering voor hen én voor alle andere leden die het NHG een vereniging van, voor en door huisartsen maken.

Arno Timmermans

NHG-Jubileumcongres over continuïteit: Tussen Toen en Toekomst

Op 17 november verzamelden zich circa 1.350 huisartsen in Den Haag om samen met het NHG het vijftigjarig jubileum te vieren. Het thema 'continuïteit' werd vanuit alle mogelijke invalshoeken belicht, maar natuurlijk waren er ook vele elementen waarmee aan de dag een extra feestelijk tintje werd gegeven.

Wat is continuïteit?

Bij de opening van het wetenschappelijk programma gaat congresvoorzitter Theo Voorn in op het thema van dit jubileumjaar en het congres. Hij wordt daarin bijgestaan door 'mister continuity' Henk Schers, die op dit onderwerp is gepromoveerd: 'We hebben als onderzoekers ontdekt dat huisartsen die belang hechten aan continuïteit tevredener zijn; ze ondervinden meerwaarde in de persoonlijke relatie met hun patiënten.'

Uit de NIPO-enquête blijkt dat patiënten een duidelijke voorkeur hebben voor hun eigen huisarts: 40 procent wil het liefst zijn hele leven dezelfde huisarts en nog eens 32 procent wil dat gedurende een langere periode (10 jaar). Toch hebben ze bijna evenveel vertrouwen in 'een vreemde' (zie pag. nhg-5).

Gelukkig kunnen huisartsen goed voldoen aan deze vraag om continuïteit, want anders dan je zou denken zijn ze zeer honkvast. Ze blijven gemiddeld bijna vijftien jaar in dezelfde praktijk gevestigd; slechts een halfjaar korter dan in 1970.

Bij gespecialiseerde zorg geeft de patiënt ook de voorkeur aan zijn huisarts, maar velen willen toch naar bijvoorbeeld de diabetespoli. Ook dan moet er volgens 70 procent contact blijven met de eigen huisarts. Het valt op dat hierbij de verschillen tussen solisten en duo- of groepspraktijken heel klein zijn.

In de enquête is ook aandacht gegeven aan enkele nieuwe ontwikkelingen. Zo blijkt dat het werken als team in de huisartsenvoorziening positief wordt beoordeeld: zowel huisartsen, praktijkondersteuners en –assistentes als patiënten zijn tevreden over de gedelegeerde zorg. En ook de huisartsenposten ontstijgen kennelijk hun kinderziekten: 'Maar 70 procent patiëntentevredenheid is eigenlijk te laag. Dat moet echt nog omhoog en dat is onze eigen verantwoordelijkheid!', aldus de met applaus ondersteunde uitspraak van de directeur van een huisartsenpost. Maar liefst eenderde van de ondervraagde patiënten had in het afgelopen jaar contact gehad met de huisartsenpost en dit was een willekeurige steekproef!

De meest opvallende resultaten van de NIPO-enquête zijn voor u samengevat op pag. nhg-5. Het volledige rapport is in te zien op de NHG-website: www.nhg.org.

'De spreekkamer is luisterkamer'

In zijn openingslezing *Het verlangen naar levenslang* zet prof.dr. Paul Schnabel, directeur van het Sociaal en Cultureel Planbureau, meteen met veel humor de toon: 'Door verschuivingen in het programma begin ik bijna een uur later aan deze lezing dan gepland. Is dat nou de regiefunctie van de huisarts? Ik vrees zoiets ook altijd als ik een afspraak heb met de huisarts; kennelijk zijn wachttijden ook een vorm van continuïteit.'

Schnabel heeft al twintig jaar dezelfde huisarts, maar zag hem in die periode slechts vijf keer. 'Maar ben je twintig jaar jonger dan ik en heb je kinderen, of ben je een vrouw van 38 die nog een kind wil, dan wordt continuïteit een heel ander verhaal. En ook als je twintig jaar ouder bent dan ik wordt de huisarts heel belangrijk. Een mens is er namelijk voor gemaakt 45 jaar te worden, maar we hebben die tijd bijna verdubbeld. Er is zorg nodig voor de aftakeling die dan ontstaat.'

'Het sámen zorgen voor de gezondheid van de patiënt betekent interactie, vertrouwelijkheid

